

els homes del sac

El Cep i la Nansa, 2012

Llibre d'un humor negre delirant, apocalíptic,
psicòtic i truculent

UN CONTE DE NADAL

Avui és Nit de Nadal, són tres quarts de set del vespre i encara no tinc els regals. No sé pas què comprar-los. Els pocs que em queden són tots a l'hospital: dona, filla, els dos nens, el gos i la sogra. A la Magda, la meva dona, li falta un fetge — cirrosi— i no n'hi volen posar cap. A la nena, un parell de pulmons nous. Als nens, ronyons a un i, a l'altre, un estómac. Al gos, un parell d'ulls nous de trinca, si són verds encara millor. I a la sogra, no ho sé ben bé. Un cor, segurament.

Però avui és Nit de Nadal i conservo l'esperança. Sóc un home de fe i crec en els miracles. Per això sempre duc al cotxe una nevera portàtil, últim model. Canvio d'emissora i sento una cançó que em transporta a la més tendra infantesa, quan tothom tenia els òrgans bé i no existien els transplants. Mentre penso en aquells temps, quasi per inèrcia, redueixo a tercera per prendre el revolt i... Sorpresa! Sóc un home afortunat. No hem de perdre mai l'esperança.

Apago els llums del cotxe, arreplego la nevera, el ganivet de tallar pernil i em dirigeixo cap al cotxe estimbat. Ell és mort. I a ella, no li falta gaire. Per estalviar-li patiment, li salto a sobre i l'obro en canal. M'enduc el cor —encara batega—, els pulmons i l'estómac. Sóc ràpid com el llamp. Del seu company, que té la cara encastada al volant del cotxe, m'enduc els ronyons i el fetge, com si li pispés la cartera.

Malauradament, ella no té els ulls verds i els d'ell, busca'ls... Abans no vingui algú més, engrapo una cullera del cotxe i la desposseeixo de mirada. El cert és que té una mirada preciosa, felina, que, si bé potser no farà gaire joc amb la cara del gos, em pregunto si a partir d'ara l'animal em veurà com un assassí o com el seu salvador.

LA GÀBIA

Aquest matí, en entrar a la gàbia dels goril·les per donar-los menjar i amanyagar-los una mica, un s'ha ajagut panxa enlaire i vinga somicar i moure les potes com si fos un bebè amb el cul empastifat. L'animal tenia els ulls ben vermells, irritats de la ressaca i, en acostar-m'hi, m'ha demanat amb veu submissa i tràgica:

«Dispara'm d'una puta vegada, cabronàs...»

He fet com si sentís ploure i me n'he anat a l'altre extrem de gàbia per amanyagar un altre goril·la. Aquest, el més vell, de seguida ha parat la mà i li he allargat un cacauet. M'ha fet un gest perquè m'hi acostés i m'ha xiuxiuejat:

«Ahir em vaig follar la teva dona, fill de puta»

No pot ser, la meva dona no, impossible, ella mai no ho faria... El simi ha esclafit a riure d'una manera frenètica i nerviosa que m'ha recordat alguna escena d'una pel·lícula de por. Al cap d'una estona ha parat de riure, s'ha encès un caliquenyó i m'ha escopit el fum a la cara. Encara sort que l'he pogut castigar una setmana sense cacauets. «Se me'n pixa!», m'ha contestat el malparit. I s'ha enfilat a l'arbre a fumar tranquil.

Una mica contrariat, m'he dirigit cap al tercer goril·la. Ja fa vuit dies que malviu en un racó, de cara a la paret, balancejant-se ara endavant, ara endarrere. No vol menjar. Fa que no amb el cap, un gest mecànic i repetitiu, i resta amb els braços creuats a l'alçada del pit, a dos pams de la paret. Tota l'estona repeteix el mateix:

«Els genets de l'apocalipsi no tenen estudis, els genets de l'apocalipsi no tenen estudis...»

No puc més, sento que he fracassat, no serveixo per a res. Vaig a parlar amb el quart goril·la, la meva última esperança. Aquest, per sort, és un goril·la blanc i duu ulleres de pasta. Li explico fil per randa els motius del meu fracàs vital i ell m'escolta amb atenció. De tant en tant fa que sí amb el cap i apunta alguna cosa en una llibreta petita de color vermell. Es nota que té estudis.

Passats vint minuts, ja estic molt millor. M'he tret un gran pes de sobre. Li dono les gràcies i la galleda plena de cacauets. Ell m'allarga la llibreta i em diu que, sobretot, si vull ser feliç, segueixi al peu de la lletra les seves instruccions. Vull abraçar-lo però me n'estic. Giro cua i surto de la gàbia. Un cop fora, tanco la porta amb clau, m'asseguro que hagi quedat ben closa, obro la llibreta i hi llegeixo amb atenció:

«Formatge fresc, dues ampolles de vi, una de ginebra i cinc de conyac, flams, ous, enciam, tres carbassons, llimones, tabac ros, suc de fuita, pit de gall dindi, pomes, peres, salmó fumat, insecticida, maduixes i dos quilos de cacauets. Gràcies»

LA PROMESA

Encara no sóc a temps de col·locar-me bé el casc, que ja torna a caure una altra bomba. Aquesta m'esclata gairebé al costat. M'ha deixat assegut a terra i mig sord. Hi ha una polseguera de l'hòstia en aquest collons de trinxera i no veig res. I em xiulen les orelles.

Gairebé a les palpentos, de quatre grapes, com un gos petaner, intento sortir-ne. Però a mig camí topo amb alguna cosa. M'aturo. És un tros de braç del meu company, n'estic segur, m'hi jugaria l'ou esquerre. Ensumo bé el tros de braç i segueixo el rastre. Tres metres enllà, un cop aconseguixo obrir els ulls, comprovo que efectivament és ell.

No li queden braços —ni cames— però encara es belluga una mica. «Tranquil, et posaràs bé!», li dic. És l'únic que se m'acut, és el que solen dir els soldats protagonistes de les pel·lícules de guerra nord-americanes. Ell somriu i se li escapa un reguerol de sang a frec de llavi. Pels gestos que fa amb el tronc, dedueixo que vol dir-me alguna cosa abans de morir. Paro orella i amb feines i treballs —és tartamut— em demana que li faci uns quants favors.

«Tu demana —li dic sense pensar-m'ho dues vegades—, que un dia és un dia!»

De l'emoció, comença a escopir últimes voluntats barrejades amb sang i saliva. No l'entenc gaire bé (encara em xiulen les orelles), però ja veig per on van els trets. Em comença a explicar que, quan era jove i feia de pare Noel, en posar-se els nens a la falda, trempava una mica. No és que no m'interessi el que m'explica, però és que no tenim gaire temps. Molt educadament, li dic que vagi al gra, que no m'interessin les intimitats.

«La teva dona! —li etzibo tot sacsejant-lo—, la teva dona! Està bona?
Vols que me la faci?»

«Nnnnoooo...», respon ell amb veu trencada i afeblida, la típica de soldat a punt d'anar-se'n a l'altre barri. «Morfina!», crido jo, «Morfina!» I abans de dinyar-la, amb sorra i saliva en comptes de dents, afegeix:

«Cacacarda't la nenena, que que que està més bobobona...»